

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie „Europejskie parki technologiczne, przemysłowe i naukowe w dobie zarządzania kryzysem, przygotowania do okresu po kryzysie i strategia po cyklu lizbońskim” (opinia dodatkowa)

(2011/C 44/22)

Sprawozdawca: **János TÓTH**

Współsprawozdawca: **András SZÜCS**

Dnia 14 lipca 2009 r. Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny postanowił, zgodnie z art. 29 ust. 2 regulaminu wewnętrznego, sporządzić opinię dodatkową w sprawie:

„Europejskie parki technologiczne, przemysłowe i naukowe w dobie zarządzania kryzysem, przygotowania do okresu po kryzysie i strategia po cyklu lizbońskim”.

Komisja Konsultacyjna ds. Przemian w Przemysle, której powierzono przygotowanie prac Komitetu w tej sprawie, przyjęła swoją opinię 1 lipca 2010 r.

Na 464. sesji plenarnej w dniach 14–15 lipca 2010 r. (posiedzenie z 14 lipca 2010 r.) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny przyjął 147 głosami – 7 osób wstrzymało się od głosu – następującą opinię:

1. Zalecenia

1.1 EKES uznaje znaczenie parków technologicznych, przemysłowych i naukowych dla wspierania rozwoju gospodarczego i modernizacji. Ustanowione struktury wspierają przemiany w przemyśle poprzez inteligentną specjalizację, koncentrację zasobów oraz bazę wiedzy.

1.2 UE potrzebuje bardziej ukierunkowanego i zintegrowanego podejścia mającego na celu utrzymywanie i rozwijanie takich parków w XXI w. W szczególności w czasach kryzysu i w okresie po kryzysie należy realizować bardziej wszechstronną strategię, aby wykorzystać potencjalne korzyści parków dla rozwoju gospodarczego i konkurencyjności. Do wdrożenia tych działań konieczne będzie przywództwo i ambitne podejście ze strony UE.

1.3 Zaleca się określenie i rozwijanie synergii za pomocą projektów przewodnich UE w tej dziedzinie, szczególnie poprzez Europejski Instytut Innowacji i Technologii oraz jego wspólnoty wiedzy i innowacji.

1.4 Należy odnotowywać rozwój nowych generacji, nowych form parków i zachęcać do ich tworzenia. Należy wspierać rolę parków w kształtowaniu struktur innowacyjnych.

1.5 Jeżeli chodzi o wymiar regionalny, należy wzmocnić zaangażowanie samorządów lokalnych i miast w rozwój parków technologicznych, przemysłowych i naukowych, stosując zasadę pomocniczości. Konieczna jest poprawa działań w zakresie współpracy między podmiotami sektora publicznego, społecznością przedsiębiorców i ośrodkami kształcenia wyższego.

1.6 W rozwoju parków coraz ważniejsza jest współpraca z instytucjami naukowymi, w szczególności z uniwersytetami i instytutami badawczymi, a także aspekt uczelni i badań,

jednakże współpraca z parkami ma obecnie mniejszy zakres niż powinna. Parki mogłyby służyć za pomost pomiędzy środowiskiem akademickim a przemysłem. Partnerstwo z udziałem parków może być częścią systemu kryteriów wyróżniania najlepszych uniwersytetów.

1.7 Należy inicjować i wspierać działania w zakresie monitorowania, oceny i akredytacji w tej dziedzinie oraz rozpowszechniać sprawdzone rozwiązania. Ocena oraz porównawcze badania empiryczne muszą dostarczać ram dla uzgodnionej polityki europejskiej i krajowej oraz instrumentów związanych z tworzeniem i rozwojem parków. Konieczne jest wspieranie odwzorowania geograficznego rozmieszczenia parków w całej Europie w formie kompleksowej bazy danych. Może to ułatwić współpracę między parkami poprzez tworzenie wzajemnie powiązanej matrycy wspierającej łączność mającą na celu przezwycięzenie regionalnych barier rozwoju.

1.8 Stała profesjonalizacja w rozwoju i funkcjonowaniu parków jest widoczna w zarządzaniu organizacyjnym, złożonych aspektach rozwoju (regionalnego) oraz we włączeniu elementu badań, ustrukturyzowanym podejściu opartym na klastrach oraz jakości. Wymagane jest jednak dalsze ulepszanie standardów funkcjonowania parków.

1.9 W dłuższej perspektywie należy przewidzieć i lepiej wykorzystać potencjał rozwojowy wynikający z możliwości stwarzanych przez Unię Europejską w dziedzinie spójności i dostosowań.

2. Wstęp

2.1 W listopadzie 2005 r. EKES przyjął obszerną opinię z inicjatywy własnej w sprawie parków technologicznych, przemysłowych, innowacyjnych i naukowych. Szczególną uwagę poświęcono parkom w nowych państwach członkowskich, choć wnioski i zalecenia dotyczyły całej UE.

2.2 Można zauważyć, że w powyższej opinii znalazł się szereg stwierdzeń i odpowiednich zaleceń, które miały znaczący wpływ na politykę w latach ubiegłych. Wynikające stąd postępy uzupełniały wysiłki UE w zakresie polityki regionalnej, przemysłowej i innowacyjnej.

2.3 Można tu przytoczyć następujące wnioski i zalecenia, które miały wyraźny wpływ:

- a) parki spełniają kryteria instrumentów ułatwiających innowacje, dlatego też mogą zostać uznane za „bieguny innowacji”;
- b) bardzo ważne jest ułatwianie interakcji między nauką, technologią i rozwojem gospodarczym, a także tworzenie synergii poprzez współpracę między przedsiębiorstwami i instytucjami badawczymi, wspierając w ten sposób ich dostęp do rynku;
- c) parki zapewniają kompleksowe ramy ułatwiające i stymulujące innowacje oraz rozwój regionalny; odgrywają także rolę w tych staraniach poprzez wzmocnienie konkurencyjności, pomagając w przewyciężeniu bezrobocia oraz luk między różnymi regionami;
- d) istnieje potrzeba strategii gospodarczych uwzględniających złożony charakter szans, jakie oferują parki oraz zapewniających wzorce do naśladowania;
- e) parki odgrywają szczególną rolę w promowaniu innowacyjności; coraz większego znaczenia nabiera w tym kontekście mobilizacja zasobów intelektualnych uniwersytetów i innych instytutów badawczych;
- f) powiązanie parków na poziomie międzyregionalnym, rozwój sieci paneuropejskich poprzez wspieranie zintegrowanych programów współpracy między parkami a okręgami przemysłowymi było pożądaną koncepcją, która nie została w pełni wdrożona.

2.4 Nadszedł właściwy czas na przeanalizowanie wpływu poprzedniej opinii, zarówno pod względem wniosków politycznych, jak i praktycznych. Opinia nawiązująca do niej także analizuje rolę i możliwości parków w zakresie zarządzania kryzysem gospodarczym. W niniejszej opinii EKES skupia się na specjalizacji parków, nowych oczekiwaniach ze strony przemysłu, pracowników oraz innych podmiotów społeczeństwa obywatelskiego, nowych wyzwaniach na szczeblu regionalnym, krajowym i europejskim, przed którymi stają parki, a także na złożonych zadaniach organów zarządzających parkami.

2.5 Parki technologiczne, przemysłowe, innowacyjne i naukowe są coraz częściej postrzegane jako sposób tworzenia dynamicznych lokalnych systemów produkcyjnych (klastrow) przyspieszających wzrost gospodarczy i zwiększających konkurencyjność międzynarodową. Parki sprzyjają innowacyjności, tworzeniu klastrow i wymianie między przedsiębiorstwami, sprzyjają sektorowi MŚP i tworzeniu nowych miejsc pracy, wnosząc tym samym wkład w przemiany w przemyśle europejskim. Szczegółową definicję lokalnych systemów produkcyjnych (klastrow) przedstawiono w punkcie 2.3 opinii z inicjatywy własnej EKES-u INT/247 w sprawie europejskich okręgów przemysłowych oraz nowych sieci wiedzy (¹).

2.6 UE powinna być także przygotowana na okres po kryzysie i na całym swym obszarze dysponować parkami, skupiającymi potencjał i zasoby innowacyjności, badań naukowych i zastosowań przemysłowych. Należy podkreślić potencjalną rolę parków w opracowywaniu planów dotyczących strategii lizbońskiej po 2010 r. Celem niniejszej opinii jest przedstawienie zaleceń zgodnych z wynikami analiz.

3. Zmieniająca się rola i pozycja parków

3.1 Głębokie przemiany społeczno-gospodarcze w ostatnich latach, w szczególności proces oraz skutki kryzysu gospodarczego, coraz powszechniejsze kwestie rozwoju zrównoważonego, bezpieczeństwa energetycznego i zmiany klimatu zmieniły rolę pojęć i zadań związanych z modernizacją, wzrostem i rozwojem gospodarczym w Europie i na całym świecie. Aby skutecznie funkcjonować w tym środowisku parki muszą mieć nowe funkcje i usługi oraz tworzyć nowe modele biznesowe umożliwiające rozkwit nowych rodzajów działalności i sektorów.

3.2 Rośnie znaczenie parków naukowych i technologicznych itp. jako skoncentrowanych i zintegrowanych struktur rozwoju. Innowacjom i kreatywności poświęca się coraz więcej uwagi w UE i na świecie. Struktury te są uznawane za prekursorów innowacyjnej i konkurencyjnej gospodarki, wspierającej zarówno proces tworzenia, jak i konsolidacji.

3.3 Parki na świecie różnią się znacznie pod względem swojej misji i skali. Pełniejsze ujęcie różnych rodzajów parków wymaga określenia potrzeb, ustalenia priorytetów i planowania strategicznego. Organizacje zawodowe stworzyły wiele definicji parków. Powszechnie definiuje się park jako rodzaj partnerstwa publiczno-prywatnego, które stymuluje przepływ wiedzy – często między przedsiębiorstwami parków a uniwersytetami oraz wśród samych przedsiębiorstw parków – i przyczynia się do regionalnego wzrostu i rozwoju gospodarczego.

(¹) Dz.U. C 255 z 14.10.2005, s. 1.

3.4 Pojęcie „park naukowy i technologiczny” obejmuje już różnego rodzaju klastry wysokich technologii, takie jak: technopolis, park technologiczny, miasto naukowe, cyberpark, (przemysłowy) park wysokiej technologii, ośrodek innowacji, park badań i rozwoju, uniwersytecki park badawczy, park badawczo-technologiczny, park naukowo-technologiczny, park technologiczny, inkubator technologii, technopark, biegun technologiczny oraz inkubator technologii i przedsiębiorczości. Są one do siebie podobne pod wieloma względami, jednak doświadczenie wskazuje, że istnieją różnice między inkubatorem technologii i przedsiębiorczości, parkiem naukowym czy parkiem badawczym, miastem naukowym, technopolis czy regionalnym systemem innowacji.

3.5 Należy rozróżnić parki naukowe i parki badawcze. Nazwa parki naukowe jest częściej stosowana w Europie, zaś parki badawcze w Stanach Zjednoczonych i Kanadzie. Parki naukowe w Europie istnieją obok parków technologicznych, zaś główne różnice między tymi dwoma pojęciami dotyczą wielkości i dopuszczania działalności produkcyjnej. Park naukowy jest raczej mniejszy, ma silne powiązania z uniwersytetem i kładzie mniejszy nacisk na działalność wytwórczą, zaś park technologiczny jest średni lub duży i pozwala na prowadzenie działalności produkcyjnej. Pod względem geograficznym parki naukowe zwykle wzorują się na „modelu brytyjskim”, zaś parki technologiczne na „modelu śródziemnomorskim”, typowym dla Francji, Hiszpanii, Włoch i Portugalii.

3.6 Czynniki organizacyjne, które przyczyniają się do sukcesu parków w ramach projektów przewodnich, są następujące:

- a) długotrwałe i zrównoważone partnerstwa publiczno-prywatne;
- b) parki prowadzone przez profesjonalistów posiadających wiedzę w dziedzinie innowacji;
- c) działania strategiczne uzgodnione w drodze wspólnych decyzji obejmujących główne podmioty: władze regionalne, przedsiębiorstwa i instytucje badawcze oraz społeczność lokalną;
- d) wyraźne korzyści, gdy parki mają dobrze określoną specjalizację;
- e) osiągnięcie masy krytycznej w odpowiednim momencie, co umożliwia wdrożenie wyników badań, nawet jeśli proces inkubacji wymaga nadzwyczaj dużo czasu.

4. Sieci, klastry i współpraca między uniwersytetami a przemysłem

4.1 W wyniku dominujących połączeń w europejskiej gospodarce postindustrialnej odnowa społeczno-ekonomiczna

odbywa się w ramach kreatywnych ekosystemów innowacji. Konieczne jest, by parki współpracowały z innymi podobnymi jednostkami, zarówno na skalę krajową, jak i międzynarodową.

4.2 Klastry są najodpowiedniejszym przykładem „ekosystemów” wspierających konkurencyjność. Parki naukowo-technologiczne są dobrym motorem organizacji klastrów.

4.3 Niedawne zmiany w gospodarce kładą coraz większy nacisk na tworzenie, wykorzystywanie, przekazywanie i zastosowanie wiedzy. Konieczne jest opracowanie i wzmocnienie działań w zakresie współpracy między podmiotami sektora publicznego, społecznością przedsiębiorców i ośrodkami kształcenia wyższego.

4.4 Potrzebne jest świadome zarządzanie na wielu poziomach, zapewnienie synergii między różnymi szczeblami rządu – UE, krajowym, regionalnym i lokalnym – oraz zachęcanie do tworzenia partnerstw między przedsiębiorstwami, uczelniami i organizacjami pozarządowymi, co umożliwi tworzenie szerokich powiązań między pozyskiwaniem wiedzy a instytucjami innowacyjnymi.

4.5 Należy uzgadniać ze sobą bodźce i misje uniwersytetów, innych instytutów naukowych i badawczych oraz parków, a także zachęcać do nowych metod współpracy. Parki mogą znacznie zwiększyć swoją zdolność przyciągania poprzez oferowanie szerokiego zakresu działań, takich jak transfer technologii, wspieranie patentów, szkolenia dla nowych przedsiębiorstw i „firm odpryskowych”, zarządzanie projektami i wsparcie finansowe. Wszystkie usługi dostępne w parkach powinny być nowoczesne i mieć wysoką jakość, aby faktycznie przyczynić się do koniecznych form współpracy.

4.6 W rozwoju parków coraz ważniejsza jest współpraca z instytucjami naukowymi, w szczególności z uniwersytetami i instytutami badawczymi, a także aspekt uczelni i badań, jednakże trzeba przyznać, że mniejsza niż oczekiwana współpraca między kręgami naukowymi a społecznością przedsiębiorców stanowi problem i że współpraca z parkami ma mniejszy zakres niż powinna.

4.7 Parki mogłyby służyć za pomost pomiędzy środowiskiem akademickim a przemysłem. Oceniając jakość działań i wpływ uniwersytetów, należy poświęcić większą uwagę ich wpływowi na przemysł i sektor gospodarki. W zwiększaniu ducha przedsiębiorczości w świecie akademickim znaczącą rolę mogą odgrywać izby handlowe i władze regionalne, ze wsparciem w formie szkoleń dla dorosłych. Obecność parków przemysłowych może być częścią systemu kryteriów wyróżniania najlepszych uniwersytetów.

4.8 Rola parków w zmniejszaniu dystansu między uniwersytetami a przemysłem może mieć szczególne znaczenie w nowych państwach członkowskich.

5. Sprawowanie rządów w Europie oraz inicjatywy i środki w zakresie funkcjonowania i kontroli

5.1 UE potrzebuje bardziej ukierunkowanego i zintegrowanego podejścia mającego na celu utrzymywanie i rozwijanie działalności parków w XXI w. W szczególności w czasach kryzysu i w okresie po kryzysie UE powinna realizować wszechstronną strategię, aby wykorzystać potencjalne korzyści parków badawczych dla rozwoju gospodarczego i konkurencyjności.

5.2 Nawiązując do częściowo osiągniętych celów strategii lizbońskiej i wyciągając wnioski z jej doświadczeń, inicjatywy na okres po Lizbonie powinny być racjonalnie usprawnione, skupiając się na ograniczonej liczbie konkretnych, wymiernych i zróżnicowanych celów dla poszczególnych krajów, z wykorzystaniem potencjału rozwojowego różnych aspektów parków. Do wdrożenia tych działań konieczne będzie przywództwo i ambitne podejście ze strony UE.

5.3 Przedsiębiorstwa, miejsca pracy, wiedza, potencjał ekonomiczny i innowacyjny w parkach są ukrytym zasobem UE. Wiadomo, że istnieje szeroki zakres takich zasobów, lecz nie ma ogólnego obrazu ani wspólnej strategii na rzecz ich wykorzystania. Na szczeblu UE, krajowym lub regionalnym możliwa jest tylko fragmentaryczna wiedza i ograniczone działania. Należy w szczególności podkreślić znaczenie pracy organizacji zawodowych oraz regionalnych lub krajowych organizacji społeczeństwa obywatelskiego, działających na terenie parków. Trzeba także zachęcać te organizacje do wzajemnej współpracy oraz dążyć do tego, by współpraca ta doprowadziła do ustanowienia platformy technologicznej na skalę Unii Europejskiej.

5.4 Kluczem do sukcesu jest uczynienie parków integralną częścią strategicznego i ukierunkowanego planowania, które leży u podstaw silnej determinacji UE na rzecz rozwoju i uzyskania konkurencyjności międzynarodowej poprzez znaczące inwestycje regionalne w rozwój gospodarczy oparty na wiedzy. Inicjatywy te muszą zostać formalnie włączone do europejskiego planu na rzecz badań i innowacji, który powinien potwierdzić znaczenie parków w europejskiej polityce dotyczącej innowacji.

5.5 Pożądane jest, by dyrekcje generalne Komisji podejmowały wspólne działania horyzontalne na rzecz wspierania synergii między różnymi instrumentami oraz intensyfikacji zarządzania i koordynacji między różnymi programami. Powinno to prowadzić do tworzenia platform, organów lub grup wysokiego szczebla, aby usuwać bariery dla współfinansowania działań oraz opracowywać lub inicjować tego rodzaju działania.

5.6 Należy opracować kryteria *analizy, oceny i mapowania* parków. Analiza, ocena oraz porównawcze badania empiryczne muszą dostarczać ram dla uzgodnionej polityki europejskiej i krajowej oraz instrumentów związanych z tworzeniem i rozwojem parków, które mogą nadać parkom nowy wymiar.

5.7 Ponadto istnieje potrzeba odpowiedzialności publicznej, tzn. opracowywania i wdrażania metod i narzędzi oceny, które ujmowałyby liczbowo efekty mnożnikowe netto pochodzące ze wsparcia sektora publicznego. Nie ma obecnie wyraźnego porozumienia w sprawie parametrów sukcesu (np. kryteria finansowe – inwestycje, obroty itp. – wskaźniki wzorców innowacji: nowe przedsiębiorstwa, patenty, nowe produkty). Różnice między rodzajami parków i kontekstami krajowymi lub regionalnymi także stwarzają problemy dla analizy porównawczej.

5.8 Konieczne jest wspieranie odwzorowania geograficznego rozmieszczenia parków w całej Europie w formie kompleksowej bazy danych. Może to ułatwiać współpracę między parkami poprzez tworzenie wzajemnie powiązanej matrycy wspierającej łączność mającą na celu przezwyciężenie regionalnych barier rozwoju.

5.9 Ponownie podkreśla się znaczenie większych inwestycji w edukację i szkolenia dla wiedzy i innowacji, technologii informacyjno-komunikacyjnych, rozwoju zrównoważonego i bardziej ekologicznej gospodarki.

6. Wymiar regionalny

6.1 Regiony są ważnymi podmiotami w gospodarce opartej na wiedzy, dzięki koncentracji na włączaniu badań i rozwoju oraz innowacji do ich strategii rozwojowych. Władze regionalne, wspierając restrukturyzację gospodarki, powinny w jeszcze większym stopniu położyć nacisk na innowacje.

6.2 Należy zachęcać do tworzenia regionalnych strategii na rzecz innowacji i rozwoju konkretnych programów operacyjnych na ich podstawie. Władze krajowe powinny skupić się na poprawie warunków lokalnych poprzez tworzenie stabilnego i przewidywalnego klimatu gospodarczego i politycznego.

6.3 Dostęp do zasobów finansowych (kapitał wysokiego ryzyka, kapitał załączkowy) dla parków technologiczno-naukowych jest prawdziwym wąskim gardłem i ogranicza systematyczny rozwój. Odpowiednie przyznawanie środków lokalnych i regionalnych powinno w naturalny sposób uzupełniać środki europejskie. Konieczny jest lepszy know-how sprzyjający dostępowi do współfinansowania z funduszy europejskich. Należy zapewnić, że wykorzystanie środków finansowych EBI i EFI będzie ustrukturyzowane i stanie się powszechną praktyką.

6.4 Dostępność finansowania przez dłuższy okres czasu jest kluczowym czynnikiem sukcesu dla parków. W sytuacji kryzysu bardzo istotne jest zapewnienie, by parki mogły korzystać ze wsparcia finansowego i politycznego rządów państw członkowskich oraz szczebla UE.

6.5 Konieczne jest przyciąganie talentów i zarządzanie nimi, będące szczególnym zasobem z punktu widzenia zrównoważonego, długoterminowego i harmonijnego rozwoju w regionie.

6.6 Doskonałe zarządzanie parkami jest kluczowym czynnikiem zapewniającym znakomitą jakość funkcjonowania parków. Stałe doskonalenie menedżerów i rozwój zawodowy są istotne dla utrzymania jakości usług. Ustrukturyzowane programy powinny być dostępne w celu tworzenia koniecznego potencjału organizacji menedżerów parków.

7. Strategiczna inicjatywa EU – Europejskiego Instytutu Innowacji i Technologii

7.1 Europejski Instytut Innowacji i Technologii (EIT) pragnie stać się wzorcem doskonałości innowacji europejskich. EIT ma na celu dostarczanie innowacji poprzez współpracę między wszystkimi podmiotami w „trójkącie wiedzy”, aby przekształcić edukację i wyniki badań w namacalne szanse dla innowacji komercyjnych, sprzyjąc rozwojowi zrównoważonemu i tworzeniu miejsc pracy w całej UE. EKES wiąże wielkie nadzieje z tą nową instytucją stworzoną przez UE i oczekuje, że parki i związane z nimi odpowiednie kompetentne organy będą wartościowymi partnerami i uczestnikami projektów prowadzonych przez EIT.

7.2 Jako narzędzie operacyjne „społeczności wiedzy i innowacji” zostały wybrane na bazie strategicznej w odpowiedzi na wyzwania stojące obecnie przed UE, dotyczące dostosowania do zmiany klimatu i łagodzenia jej skutków, energii odnawialnej i przyszłego społeczeństwa informacyjnego i komunikacyjnego. Społeczności te stanowią wysoce zintegrowane publiczno-prywatne partnerstwa uniwersytetów, organizacji badawczych i przedsiębiorstw, uwzględniające wymiar biznesowy we wszystkich działaniach związanych z wiedzą, co tworzy innowacje w dziedzinach będących kluczowym przedmiotem zainteresowania gospodarki lub społeczeństwa.

7.3 EIT jest także szansą dla rozwoju lokalnego i regionalnego. Jego rola i wpływ mogą być znaczące dzięki dostarczaniu wiedzy i doświadczeń w regionach, gdzie ich

brakuje. Ponadto dzięki efektom mnożnikowym i przyciąganiu nowych ludzi i zasobów, regiony i miasta mogą korzystać z działalności EIT oraz społeczności wiedzy i innowacji.

7.4 EIT reprezentuje nową koncepcję klastrów wiedzy, opierając się na sieciach wirtualnych zamiast społecznościach połączonych geograficznie. Obecny kryzys gospodarczy tym bardziej sprawia, że nadszedł odpowiedni moment na inicjatywę EIT. Dlatego też jest bardzo rozsądne, by zbadać możliwy potencjał w zakresie wsparcia, występujący w parkach UE.

8. Parki a kryzys gospodarczy – potrzeba zmian i działania na rzecz odbudowy

8.1 Kryzys gospodarczy w różnym stopniu i na różne sposoby wpłynął na funkcjonowanie parków i znajdujących się w nich przedsiębiorstw. Przedsiębiorstwa mogą reagować na kryzys ograniczeniem działalności, zmniejszeniem liczby pracowników i ograniczeniem wydatków, czy też zawieszeniem projektów i inwestycji.

8.2 Jeżeli chodzi o zarządzanie parkami preferowana byłaby aktywna polityka na rzecz zatrzymania przedsiębiorstw i współpraca na rzecz minimalizacji skutków kryzysu:

- a) zapewnianie wzorców dla społeczności;
- b) ułatwianie skoordynowanych działań między przedsiębiorstwami zrzeszonymi w parku;
- c) pomoc w ocenie sytuacji i możliwości przedsiębiorstwa, wyszukiwanie nowych rynków i produktów;
- d) monitorowanie działań przedsiębiorstw położonych w parkach, przegląd modeli przedsiębiorstw i zarządzania;
- e) informowanie i lobbowanie w zakresie programów publicznych i wsparcia, współpraca z agencjami i przedsiębiorstwami;
- f) utrzymywanie kontaktów z zainteresowanymi podmiotami (organizacje przedsiębiorstw, administracja lokalna, związki zawodowe), aby zaktywizować potencjalne grupy robocze na rzecz rozwiązywania problemów;
- g) poprawa usług i wewnętrznego zarządzania parkami.

8.3 W międzyczasie może także pojawić się popyt na bardziej wyrafinowane produkty i usługi przedsiębiorstw. Nowe gałęzie przemysłu – biotechnologia, nowoczesne technologie informacyjno-komunikacyjne – stanowią szanse i wyzwania. Niezbędne jest odnotowywanie nowych pojawiających się czynników konkurencyjności – rozwoju zrównoważonego, tworzenia wartości i społecznej odpowiedzialności biznesu – w nowym otoczeniu gospodarczym i społecznym.

8.4 W kontekście parków i obecnej sytuacji kładzie się szczególny nacisk na przedsiębiorczość. Przedsiębiorstwa i ich stowarzyszenia mogą dostarczać wzorców dzięki lepszemu

zrozumieniu sytuacji strategicznej. Ważne jest określenie i odpowiednie uwydatnienie elementów konkurencyjnych parków.

8.5 Zarówno inwestycje pochodzące z rynku wewnętrznego, jak i bezpośrednio inwestycje zagraniczne (BIZ) odgrywają znaczącą rolę w rozwoju parków. W związku z tym należy odnotować oznaki przechodzenia BIZ z produkcji na badania i rozwój. EKES wspiera ten proces i zachęca, by kluczowe sektory określone w polityce przemysłowej UE mogły odnosić korzyści ze swojej lokalizacji w parkach.

Bruksela, 14 lipca 2010 r.

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Mario SEPI
